

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. P. O.**

státní příslušností Nigérie

t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková

sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.

sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy

odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort

sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2019 č.j. KRPA-17693-23/ČJ-2019-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že si nebyl vědom skutečnosti, že se na území České republiky nachází neoprávněně. Na území České republiky žije již více než 10 let a měl trvalý pobyt. Ten mu byl kvůli problémům v Dánsku odebrán, aniž by o tom věděl. Nemohl tak využít oprávněného prostředku a neodvolal se. O svém neoprávněném pobytu se dozvěděl až po kontrole policií. Byl si vědom toho, že dostal zákaz vstupu do Dánského království, ale nebyl si vědom, že mu bude zrušen pobyt i na území České republiky, kde žil již dlouhou dobu a měl zde své zázemí. Žalobce vyslovil nesouhlas s vyhodnocením správního orgánu o nemožnosti uložit mírnější opatření s tím, že se na území České republiky pohyboval neoprávněně pouze nevědomě, ne účelově. Je přirozené, že sem přicestoval, pokud měl za to, že má povolení k trvalému pobytu. Z tohoto ani nevyplývá, že maří opatření Dánska. Žalobce mohl mít zákaz vstupu do jednoho členského státu a zároveň mít povolení k pobytu v jiném členském státě. Sice neuvedl žádnou konkrétní adresu, ale v České republice má již zázemí a žije u známých v T. Nahlášení adresy by tedy bylo možné. Argumentace žalovaného, že žalobce nemá žádnou nahlášenou adresu, s ohledem na to, že nemá na území České republiky oprávnění k pobytu, nemůže obstát. Mírnější opatření v podobě nahlášení adresy na území nemůže být vázáno na oprávněnost pobytu na území, jelikož všichni účastníci řízení, se kterými je vedeno správní řízení o vyhoštění (zajištění), přišli o pobyt na území České republiky. Podle žalobce v jeho případě mohl žalovaný zvážit uložení povinnosti osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Až v případě nesplnění této povinnosti mohl žalovaný přistoupit k zajištění žalobce. Dále žalobce namítal nepřiměřenost doby 90 dnů, na kterou byl zajištěn; žalovaný dle něho jen v jednom krátkém odstavci vyjmenoval jednotlivé úkony, které bude třeba vykonat k realizaci vyhoštění, ale už se nezabýval tím, jak dlouho zabere provedení každého ze specifických úkonů. Žalovaný pouze uvedl, že doba potřebná k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika týdnů. Zcela pak chybí individuální posouzení uvedené otázky, žalovaný uvedl pouze paušální odhad. Žalovaný se dle žalobce rovněž nedostatečně vypořádal s dopadem rozhodnutí o zajištění žalobce do jeho soukromého a rodinného života, a to s ohledem na jeho trvalý pobyt v Evropské unii a České republice. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce v zákonné pětidenní lhůtě od podání žaloby nenavrhla nařízení jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce měl na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Dne 20. 12. 2016 soud v Kodani odsoudil žalobce k 6 měsícům odnětí svobody a šestiletému zákazu vstupu na dánské území, a to z důvodu porušení dánského cizineckého zákona, konkrétně porušení platného zákazu vstupu na dánské území; šlo již o čtvrtý případ, kdy žalobce porušil zákaz vstupu na dánské území. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 5. 2018 č.j. OAM-1870-18/ZR-2017 (v právní moci ode dne 13. 6. 2018) byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. e), g) zákona o pobytu cizinců a současně mu dle § 77 odst. 3 téhož zákona byla stanovena povinnost vycestovat z území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí; v tomto řízení byl žalobce zastoupen opatrovníkem z důvodu žalobcova neznámého pobytu. Dne 9. 1. 2019 policejní hlídka ve vestibulu metra Muzeum kontrolovala žalobce. Lustrací v evidencích bylo zjištěno, že žalobce je veden v IS SIS 2 a je důvod se domnívat, že neoprávněně pobývá na území České republiky, načež byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalovaný s žalobcem dne 10. 1. 2019 zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výsledku před žalovaným mimo jiné uvedl, že v roce 2017 žil v Dánsku a byl vrácen do České republiky, protože tu měl pobyt. Bylo to asi 3x za sebou. Poté v listopadu 2017 odcestoval do Nigérie a dne 8. 1. 2018 znovu přicestoval do České republiky. Měl povolení k trvalému pobytu. Dne 17. 11. 2018 odjel do Itálie, kde byl do dne 26. 12. 2018, a dne 27. 12. 2018 znovu přijel do České republiky. Celou dobu cestoval na kartičku povolení k pobytu, a to autobusem. Není si vědom toho, že je veden v evidenci Schengenského informačního systému jako nežádoucí, vydávající země Dánsko, a že mu byl zakázán vstup na území schengenského prostoru, je to asi proto, že žil v Dánsku a byl vrácen do České republiky, protože tu měl pobyt. Bylo to asi 3x za sebou. Od svého příjezdu dne 27. 12. 2018 dosud je zde nepřetržitě. K dotazu, zda si je vědom, že dne 23. 5. 2018 mu bylo rozhodnutím zrušeno povolení k trvalému pobytu a dne 13. 6. 2018 toto rozhodnutí nabylo právní moci a měl 30 dnů na vycestování od nabytí právní moci, odpověděl, že ne, neví o tom, nic mu nebylo doručeno, protože neměl nahlášenou adresu pobytu; byla to jeho chyba. Není si vědom toho, že jeho oprávněný pobyt skončil dne 13. 7. 2018. K dotazu, zda si je vědom, že pobýval na území České republiky neoprávněně ode dne 14. 7. 2018 do dne 17. 11. 2018 a následně ode dne 27. 12. 2018 do dne 9. 1. 2019, odpověděl, že teď už si je toho vědom. Nevycestoval, protože si myslel, že má platný pobyt. Cestovní doklad má v T. u známé z Nigérie. Je si vědom svého protiprávního jednání. Neučinil žádné kroky pro legalizaci svého pobytu na území České republiky. Bydlí v bytě v T. u známé z Nigérie, nemá tam hlášen pobyt. Ví jen, že se jmenuje S. O., adresu si nepamatuje. K dotazu na zvláštní opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá hlášen nikde pobyt; finanční prostředky na složení finanční záruky nemá. Je svobodný, v Nigérii má tři děti a manželku, má tam také 4 bratry. V České republice ani v Nigérii nemá žádný majetek. Pracuje v Brně u kamaráda, balí kartony, pracovní povolení ale nevlastní. Je zdravý, má cukrovku, ale nemá u sebe inzulin. Peníze pro další pobyt a vycestování má. V České republice nemá nikoho. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Po vyhoštění z území členských států Evropské unie má kde bydlet – u manželky. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 1. 2019 č.j. KRPA-17693-23/ČJ-2019-000022 byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
8. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“
9. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
10. Pokud jde o žalobcovu námitku, že nevěděl, že se na území České republiky nacházel neoprávněně, soud k tomu uvádí, že s žalobcem bylo vedeno správní řízení, v jehož rámci bylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 5. 2018 č.j. OAM-1870-18/ZR-2017, kterým mu byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. e), g) zákona o pobytu cizinců a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí dle § 77 odst. 3 téhož zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce byl neznámého pobytu, mu byl v tomto řízení ustanoven opatrovník (Arcidiecézní charita Praha, Středisko Migrace). Dané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jež bylo doručováno ustanovenému opatrovníkovi (tomu bylo řádně doručeno dne 28. 5. 2018 a opatrovník se proti němu neodvolal), tak nabylo právní moci dne 13. 6. 2016. Okolnost, že žalobci nebylo možno doručovat písemnosti v tomto správním řízení, neboť neoznámil příslušným orgánům svoji doručovací adresu, jde pouze k jeho tíži. Tuto skutečnost ostatně přílepkově vystihl sám žalobce při svém výslechu před žalovaným dne 10. 1. 2019, když uvedl: „Ne, nevím o tom, nic mně nebylo doručeno, protože jsem neměl nahlášenou adresu pobytu. Byla to moje chyba.“ Žalobce tak měl a mohl vědět, že na území České republiky nemá žádné pobytové oprávnění, a přesto zde poměrně dlouhou dobu (od 14. 7. 2018 do 17. 11. 2018 a poté od 27. 12. 2018 do 9. 1. 2019) pobýval neoprávněně. S ohledem na tuto skutečnost, jakož i vzhledem k žalobcově pobytové historii na území Dánska je zřejmé, že zajištění žalobce bylo zcela namístě a nejednalo se o opatření nepřiměřené.
11. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně po nikoliv krátkou dobu (viz výše), jakož i s ohledem na jeho pobytovou historii v Dánsku (čtyřnásobné pravomocné odsouzení pro trestný čin spočívající v porušení zákona o cizích státních příslušnících, v posledním případě s uloženým trestem odnětí svobody na šest

měsíců a zákazu vstupu na dánské území na šest let), je zjevné, že v případě žalobce nebylo možné uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by mohlo ohrozit výkon správního vyhoštění. Proto by přistoupení k uložení takového zvláštního opatření bylo v rozporu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 7. 2011 č.j. 7 As 76/2011-50, *„zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložením zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložením zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“* (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011 č.j. 5 As 59/2011-64).

12. S ohledem na výše uvedené u žalobce nepřipadalo v úvahu uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce navíc neuvedl adresu, kde pobývá na území České republiky (dle závěru soudu nemusí jít o místo hlášeného pobytu, ale o místo skutečného pobytu, proto nemohou obstát související námitky žalobce o tom, že všichni účastníci řízení, s nimiž je vedeno správní řízení o vyhoštění, přišli o pobyt na území České republiky, a tudíž nemohou mít hlášenou adresu pobytu na území), pročez nebylo možné mu uložit zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Složení finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců rovněž nebylo možné, neboť žalobce sám při svém výslechu před žalovaným připustil, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Jelikož žalobce dlouhodobě pobýval neoprávněně na území České republiky a rovněž v Dánsku, kde byl opakovaně pravomocně odsouzen kvůli neoprávněnému pobytu (viz výše), soud uzavřel, že žalobce není natolik spolehlivým, aby mu bylo možno uložit zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nelze připustit, aby v případě takto nespolehlivého cizince bylo nejprve přistoupeno k uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a teprve v případě nesplnění tohoto zvláštního opatření přikročit k jeho zajištění, neboť v takovém případě by došlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění (viz též shora odkazovanou judikaturu). Ani námitky žalobce týkající se uložení zvláštních opatření za účelem vycestování tak nejsou důvodné.

13. Co se týče žalobcovy námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 7 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta*

trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění, tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem Nigérie o vzetí zpět cizince do domovského státu, dále komunikuje se zastupitelským úřadem ohledně vydání nového cestovního dokladu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika týdnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“

14. Zdejší soud toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé. Žalovaný učinil odhad doby trvání zajištění letenky nebo průvozu přes jiný stát a komunikace se státem Nigérie o vzetí zpět žalobce do domovského státu – podle žalovaného tyto úkony zaberou několik týdnů; s ohledem na takto odhadnutou dobu trvání těchto úkonů je pak zřejmé, že vyřízení žalobcova cestovního dokladu bude podle odhadu žalovaného trvat zbývajíc část stanovené doby 90 dnů, pročez nelze přisvědčit námitce, že ze strany žalovaného se jednalo o nepřipustný pašální odhad. Správní orgán správně učinil výčet náležitostí, jež je třeba vyřídit, a uvedl, že k vyřízení všech těchto náležitostí je přiměřená doba 90 dnů. Soud odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za dostatečné a plně se s ním ztotožňuje. Nelze pak přisvědčit námitce žalobce o nepřiměřenosti délky trvání zajištění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce neměl cestovní doklad, je zjevné, že vyřízení cestovního dokladu jako nezbytné náležitosti pro realizaci správního vyhoštění ze strany orgánů cizinecké policie (v součinnosti s příslušnými orgány jiných států, zejména Nigérie) zabere určitý čas, přičemž doba trvání zajištění na 90 dnů není nepřiměřená. Městský soud v Praze podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v podobných případech státních příslušníků třetích zemí bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů, srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26, body 17.-18. (tento rozsudek se navíc týkal Ukrajiny jakožto státu mnohem bližšího, s nímž lze předpokládat jednodušší a rychlejší předání cizince zpět do země původu); kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019 sp. zn. 1 Azs 262/2018. Tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
15. K otázce žalobcem tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života soud podotýká, že žalobce sám při svém výslechu před žalovaným dne 10. 1. 2019 uvedl, že má manželku a tři děti (i sourozence) na území Nigérie, a tedy má se kam vrátit. Žalobce rovněž při tomto výslechu k dotazům žalovaného odpovídal, že na území České republiky nemá nikoho, nemá tu nikoho, vůči komu by měl vyživovací povinnost, není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá zde osobu, kvůli které by ukončení žalobcova pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené, k České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky. Dále uvedl, že mu není známa žádná překážka znemožňující vycestování, vycestuje sám dobrovolně. Městský soud v Praze doplňuje, že žádnou konkrétní okolnost týkající se soukromého a rodinného života žalobce, jež by znemožňovala jeho vycestování, nevznese žalobce ani v řízení před soudem. Ani tato žalobní námitka tak nemůže obstát.

16. Pokud jde o výčet nejrůznějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (§§ 2, 3 a 50 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a §§ 123b, 124 a 174a zákona o pobytu cizinců), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
17. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.